

Arrest

nr. 323 833 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 oktober 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 november 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakese Arabier te zijn geboren op (...) 1993 in Mosul stad, gelegen in de Iraakse provincie Nineveh. U woonde daar tot aan uw vertrek uit Irak. U ging tot het vijfde middelbaar naar school. In 2007, omdat uw vader destijds ziek was, begon u te werken zodoende uw familie mee te helpen ondersteunen. U oefende allerlei verschillende jobs uit maar op een dag vond u werk bij de gemeente van Mosul. U werkte in het magazijn en was verantwoordelijk voor het wagenpark van de gemeente. Sinds 2014 bent u wettelijk

gehuwd met I. en samen hebben jullie twee dochters, R. (°2019) en R. (°2021). Uw vrouw en kinderen verblijven op heden in Kütahya, een stad gelegen in het westen van Turkije. Uw oudste broer, A.-A. M. A. S. (CG: (...); OV: (...)), bevindt zich sedert 2015 in België en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen. T. één van uw jongere broers kwam om het leven bij een bombardement in 2014. Uw ouders, twee jongste broers en drie zussen wonen op heden nog in Mosul.

Uw problemen begonnen nadat ISIS (Daesh) Mosul veroverde in juni 2014. Gedurende twee maanden werkte u niet, totdat ISIS bij u thuis langskwam en vertelde dat u terug moest keren naar uw job voor de gemeente. Aangezien u en uw collega's niet betaald werden voor dit werk stopten jullie opnieuw. ISIS kwam toen opnieuw langs bij u thuis en ze dreigden ermee u te vermoorden als u niet verder ging met uw werk. Uit angst dat ze iets zouden doen tegen uw familieleden besloot u weer te gaan werken. Op 2 mei 2015 bent u er in geslaagd Mosul te ontvluchten met behulp van een smokkelaar.

Toen u in Turkije was, in 2016, werd een foto van een ISIS-lid, waar u erg sterk op lijkt, gepubliceerd en verspreid. Iemand stuurde deze foto naar u en zei dat u een lid van Daesh bent. Uw broer ging met deze foto naar de federale politie in België uit angst dat zowel hij als u beschouwd zouden worden als aanhangers van ISIS. Aangezien u werkte voor de gemeente Mosul onder het Daesh-bewind en dergelijke foto gepubliceerd werd, waarvan mensen dachten dat u erop afgebeeld stond, wordt u ervan verdacht een lid te zijn van ISIS. Na uw vertrek kwamen onbekenden bij uw familie vragen naar u. U denkt dat zij de laatste keer langsgekomen zijn in 2018.

U verliet Irak op 2 mei 2018 en reisde via Syrië naar Turkije waar u aankwam in juni 2015. In 2017 vroeg u asiel in Turkije en daar woonde u, samen met uw vrouw en kinderen, tot 10 februari 2022 alvorens u verder reisde naar België. Op 7 oktober 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te België.

Bij terugkeer vreest u gedood of gevangen genomen te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: Documenten met betrekking tot uw werk voor de gemeente van Mosul, een aangifte bij de Turkse politie ter staving van het verlies van enkele Iraakse documenten, documenten in verband met uw asielaanvraag te Turkije, Turkse verblijfsdocumenten van u, uw vrouw en dochters, een kaart van het opvangcentrum in Servië, uw Iraakse ID-kaart en een certificaat ter staving van de Nederlandse taallessen die u gevolgd hebt in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood in Irak daar mensen u ervan verdenken een lid te zijn van ISIS. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties met de door u neergelegde bewijsstukken worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo legt u vooreerst geen enkel bewijs voor waaruit zou blijken dat mensen uit uw omgeving u ervan zouden verdenken een lid van ISIS te zijn. Nochtans mag verwacht worden dat u wel enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen daar u stelt dat een foto van iemand die op u lijkt, een lid van ISIS, overal doorheen Mosul en op sociale media verspreid werd en u hierom op heden gevisieerd wordt (CGVS, p. 11, 12, 14, 16). Het is immers weinig aannemelijk dat deze foto nergens meer terug te vinden is.

Bovendien zou uw broer die in België woont deze foto ook ontvangen hebben toen u zich nog in Turkije bevond en er vervolgens mee naar de federale politie gestapt zijn (CGVS, p. 5, 12). Dat er geen spoor meer is van deze foto en u evenmin weet wat de federale politie er mee gedaan heeft mag ook vreemd heten (CGVS, p. 15). Dat u daarnaast niet weet wie deze foto naar uw broer toegestuurd heeft is eveneens opvallend (CGVS, p. 12). Er kan immers verwacht worden dat u wel enige interesse aan de dag gelegd zou hebben betreffende dit gegeven vooraleer u naar België kwam, in casu quod non.

Dat u trouwens geen flauw benul heeft wie de foto oorspronkelijk gepost heeft op Facebook, noch weet of bij de post iets geschreven stond komt weinig doorleefd over. U hoeft immers niet te kunnen lezen om te weten of er al dan niet iets bijgeschreven werd (CGVS, p. 12). Deze en voorgaande vaststellingen doen reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U baseert uw vrees immers op een foto die veelvuldig verspreid werd in Mosul en op facebook, doch kan u er niks over neerleggen en weinig tot niks over vertellen.

Dat u verder niet weet wie u precies moet vrezen mag ook ten stelligste verbazen (CGVS, p. 15). U beweert nochtans dat er mensen bij u thuis langs geweest zouden zijn in Mosul, op zoek naar u, en dat uw

familieleden gevolgd worden (CGVS, p. 15). Echter hebt u tegelijkertijd geen enkel idee wie degenen zijn op zoek naar u (CGVS, p. 15). Indien u werkelijk sedert 2016 gevisieerd wordt kan verwacht worden dat u wel enig idee zou hebben wie u precies dient te vrezen. Degenen die u zoeken zijn immers de reden waarom u beweert niet te kunnen terugkeren naar Irak. Dat u telkenmale bijzonder vaag blijft, door simpelweg te verwijzen naar gewapende groepen (CGVS, p. 12, 15), wanneer u gevraagd wordt wie u vreest is absurd en wekt veeleer het vermoeden dat uw vrees onbestaande is.

Dat u louter verdacht zou worden een lid van ISIS geweest te zijn omdat u moest verder werken toen ze Mosul bezet hadden weet ook niet te overtuigen. Zo blijkt uit beschikbare informatie (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2) dat het niet ongewoon was dat werknemers van publieke instanties verder werkten, hetzij verplicht door ISIS. Dat men u dus louter hierom zou verdenken lid van ISIS te zijn is niet aannemelijk (CGVS, p. 16). Bovendien zou dan ook verwacht mogen worden dat u weet wie u precies viseert, in casu quod non.

Wat uw bewering betreft aangaande het gegeven dat twee of drie van uw collega's gestorven zijn dient opgemerkt te worden dat dit slechts een blote bewering is. Zo is het immers weinig ernstig dat u geen idee hebt hoe zij om het leven gekomen zijn en door wie zij al dan niet gedood werden (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden dat u hieromtrent enige interesse aan de dag gelegd zou hebben aangezien zij zich in hetzelfde schuitje als u bevonden. Dat u zelfs niet kan zeggen of het twee of drie collega's waren die gestorven zijn raakt helemaal kant noch wal (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de overige twee collega's zich bij u in Turkije bevonden, iets wat u evenmin staaft. Gelet op het voorgaande maakt u allesbehalve aannemelijk dat u gevisieerd zou worden louter omdat u voor de gemeente werkte in Mosul toen Daesh aan de macht was.

Iets wat de ongeloofwaardigheid van uw relaas nog verder in de verf zet zijn uw verklaringen aangaande het contact tussen u en uw ouders. U verklaarde aanvankelijk nog vaak contact te hebben met uw ouders maar verklaarde dan erna dat zij wel contact kunnen nemen met uw broer maar niet altijd met u, dit uit angst dat hun burens zouden zeggen dat zij nog contact hebben met u (CGVS, p. 9). Iets later tijdens uw persoonlijk verklaarde u plots heel weinig contact te hebben met uw ouders (CGVS, p. 10). Wat er ook van zij, het is hoe dan ook weinig logisch dat u niet rechtstreeks contact zou kunnen nemen met uw ouders uit angst dat hun burens zouden kunnen achterhalen dat zij contact hebben met u maar tegelijkertijd wel contact hebben met uw broer en dan spreken over u (CGVS, p. 9, 10, 15, 16).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele wijze aantoont werkelijk Mosul verlaten te hebben op 2 mei 2015. Zo blijkt uit de door u voorgelegde documenten dat u pas asiel vroeg in 2017 te Turkije (Administratief dossier – Groene map, stuk 3; CGVS, p. 6). Dat u verder geen stukken kan voorleggen ter staving van uw vertrek uit Irak in 2015 is merkwaardig (CGVS, p. 14). Bovendien verklaarde uw broer M. hier in België, bij de DVZ op 9 november 2015, dat u zich nog in Mosul bevond. Alsook tijdens zijn interview op het CGVS, dat plaatsvond op 11 januari 2016, verklaarde M. dat u, die werkte voor de gemeente, nog steeds in Mosul was (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u Mosul pas later verlaten hebt, mogelijks nadat Mosul bevrijd werd van ISIS. Het is immers volstrekt onduidelijk waarom uw broer omtrent uw verblijf in Mosul gelogen zou hebben.

Tevens mag het ten stelligste verbazen dat u stelt na M., in 2015, vertrokken te zijn uit Irak (CGVS, p. 11, 13). Nochtans blijkt op basis van M. zijn verklaringen bij de DVZ dat hij pas vertrokken zou zijn uit Mosul op 1 september 2015 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bijgevolg raakt het kant noch wal dat u vertrokken zou zijn op 2 mei 2015 (CGVS, p. 5, 13), of in februari 2015 afgaand op uw DVZ verklaringen (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10 & 33). Wat er ook van zij, dit wijst erop dat u geen klare wijn schenkt wat uw vertrek uit Irak betreft. Deze en voorgaande vaststelling schaden op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag.

De overige documenten die u hebt voorgelegd zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo ondersteunen uw werkdocumenten de verklaring dat u gewerkt hebt voor de gemeente Mosul, iets wat niet betwist wordt. Echter zoals reeds opgemerkt volstaat dit gegeven an sich niet om een vrees in uw hoofd aannemelijk te maken (zie supra). Uw Iraakse ID-kaart is een indicatie van uw identiteit en herkomst, iets wat evenmin betwist wordt. Uw Turkse documenten staven uw verblijf, verlies van documenten en asielaanvraag in Turkije maar staan tegelijkertijd los van de door u opgeworpen problemen en daaruit vloeiende vrees. Uw kaart van het opvangcentrum in Servië, alsook uw certificaat ter staving van de taallessen die u gevolgd hebt in België heeft eveneens niks te zien met de door u aangehaalde problemen.

Wat het feit betreft dat uw broer wel de vluchtelingenstatus in België toegekend werd in 2016 dient verduidelijkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Dat uw broer werd erkend als vluchteling betekent niet dat aan u dezelfde status moet worden toegekend. U linkte uw vluchtaanleiding overigens niet aan het profiel van uw broer (CGVS, p. 6, 10-11).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba’aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de militias van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale militias, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Het “Sinjar Agreement” is bedoeld om het veiligheids- en bestuursvacuüm op te vullen dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van IS, om gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) op te roepen om de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi bevolking te bevorderen. Tot nu toe werd de overeenkomst slechts gedeeltelijk uitgevoerd en wordt ze verworpen door de groepen die de regio de facto controleren, namelijk de PMF en de

YBS. Bijgevolg blijft de situatie in het district Sinjar gespannen. Er is nog altijd een veiligheids- en bestuursvacuüm en de milities van de PMF zijn uitgegroeid tot een economische en politieke macht. Ten slotte is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 vonden verschillende incidenten met burgerslachtoffers plaats die werden toegeschreven aan personen die handelden in het kader van stammengeschillen of waarvan de daders onbekend blijven.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat er heden 1.960.734 miljoen mensen naar de provincie zijn teruggekeerd. Dit cijfer komt overeen met meer dan 75 % van de totale ontheemde bevolking. 627.719 personen uit de provincie Ninewa zijn echter nog ontheemd, wat het hoogste aantal IDP's van alle Iraakse provincies is. Het percentage terugkeerders verschilt bovendien van district tot district. Afgezien van duurzame relocatie zijn er verschillende redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking, het ontbreken van verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen, en het ontbreken van de nodige documenten worden vermeld als redenen om niet terug te keren.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatieverrichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Ninewa, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Ninewa wegens zijn specifiek profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming dan ook verleend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient evenwel te worden vastgesteld dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan alsook een schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 8 van de richtlijn "2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus", van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, de samenwerkingsplicht, de onpartijdigheidsplicht en de redelijkheidsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat nader in op de concrete weigeringsmotieven en benadrukt soenniet te zijn.

2.2. Stukken

Op 26 februari 2025 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de Raad een aanvullende nota over waarbij wordt gewezen op volgende informatie, met vermelding van de weblinks:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van november 2024;
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker, die bij de gemeente werkte in Mosul toen Daesh aan de macht was, vreest bij terugkeer naar Irak gedood of gevangen genomen te worden omdat hij ervan verdacht wordt een lid te zijn van Daesh/ISIS.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoeker vooreerst geen enkel bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat mensen uit zijn omgeving hem ervan zouden verdenken een lid van ISIS te zijn. Nochtans mag verwacht worden dat verzoeker wel enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen daar hij stelt dat een foto van iemand die op hem lijkt, een lid van ISIS, overal doorheen Mosul en op sociale media verspreid werd en hij hierom op heden geviseerd wordt. Het is immers weinig aannemelijk dat deze foto nergens meer terug te vinden is.

Bovendien zou verzoekers broer die in België woont deze foto ook ontvangen hebben toen hij zich nog in Turkije bevond en er vervolgens mee naar de federale politie gestapt zijn. Dat er geen spoor meer is van deze foto en verzoeker evenmin weet wat de federale politie er mee gedaan heeft mag ook vreemd heten. Dat verzoeker daarnaast niet weet wie deze foto naar zijn broer toegestuurd heeft is eveneens opvallend. Er kan immers verwacht worden dat verzoeker wel enige interesse aan de dag gelegd zou hebben betreffende dit gegeven vooraleer hij naar België kwam, in casu quod non.

Dat verzoeker trouwens geen flauw benul heeft wie de foto oorspronkelijk gepost heeft op Facebook, noch weet of bij de post iets geschreven stond komt weinig doorleefd over. Verzoeker hoeft immers niet te kunnen lezen om te weten of er al dan niet iets bijgeschreven werd. Deze en voorgaande vaststellingen doen reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker baseert zijn vrees immers op een foto die veelvuldig verspreid werd in Mosul en op Facebook, doch kan hij er niks over neerleggen en weinig tot niks over vertellen.

ii) het ook ten stelligste mag verbazen dat verzoeker verder niet weet wie hij precies moet vrezen. Verzoeker beweert nochtans dat er mensen bij hem thuis langs geweest zouden zijn in Mosul, op zoek naar hem, en dat zijn familieleden gevolgd worden. Echter heeft verzoeker tegelijkertijd geen enkel idee wie degenen zijn op zoek naar hem. Indien verzoeker werkelijk sedert 2016 geviseerd wordt kan verwacht worden dat hij wel enig idee zou hebben wie hij precies dient te vrezen. Degenen die verzoeker zoeken zijn immers de reden waarom hij beweert niet te kunnen terugkeren naar Irak. Dat verzoeker telkenmale bijzonder vaag blijft, door simpelweg te verwijzen naar gewapende groepen wanneer hem gevraagd wordt wie hij vreest is absurd en wekt veeleer het vermoeden dat zijn vrees onbestaande is.

iii) het ook niet weet te overtuigen dat verzoeker louter verdacht zou worden een lid van ISIS geweest te zijn omdat hij moest verder werken toen ze Mosul bezet hadden. Zo blijkt uit beschikbare informatie dat het niet ongewoon was dat werknemers van publieke instanties verder werkten, hetzij verplicht door ISIS. Dat men verzoeker dus louter hierom zou verdenken lid van ISIS te zijn is niet aannemelijk. Bovendien zou dan ook verwacht mogen worden dat verzoeker weet wie hem precies viseert, in casu quod non.

iv) wat verzoekers bewering betreft aangaande het gegeven dat twee of drie van zijn collega's gestorven zijn, dient opgemerkt te worden dat dit slechts een blote bewering is. Zo is het immers weinig ernstig dat verzoeker geen idee heeft hoe zij om het leven gekomen zijn en door wie zij al dan niet gedood werden. Nochtans kan verwacht worden dat verzoeker hieromtrent enige interesse aan de dag gelegd zou hebben aangezien zij zich in hetzelfde schuitje als hem bevonden. Dat verzoeker zelfs niet kan zeggen of het twee of drie collega's waren die gestorven zijn raakt helemaal kant noch wal. Uit verzoekers verklaringen blijkt

immers dat de overige twee collega's zich bij hem in Turkije bevonden, iets wat hij evenmin staft. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker allesbehalve aannemelijk dat hij gevisieerd zou worden louter omdat hij voor de gemeente werkte in Mosul toen Daesh aan de macht was.

v) iets wat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas nog verder in de verf zet, verzoekers verklaringen zijn aangaande het contact tussen hem en zijn ouders. Verzoeker verklaarde aanvankelijk nog vaak contact te hebben met zijn ouders maar verklaarde dan erna dat zij wel contact kunnen nemen met zijn broer maar niet altijd met hem, dit uit angst dat hun burens zouden zeggen dat zij nog contact hebben met hem. Iets later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker plots heel weinig contact te hebben met zijn ouders. Wat er ook van zij, het is hoe dan ook weinig logisch dat verzoeker niet rechtstreeks contact zou kunnen nemen met zijn ouders uit angst dat hun burens zouden kunnen achterhalen dat zij contact hebben met hem maar tegelijkertijd wel contact hebben met zijn broer en dan spreken over hem.

vi) tot slot dient opgemerkt te worden dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonbaar werkelijk Mosul verlaten te hebben op 2 mei 2015. Zo blijkt uit de door verzoeker voorgelegde documenten dat hij pas asiel vroeg in 2017 te Turkije. Dat verzoeker verder geen stukken kan voorleggen ter staving van zijn vertrek uit Irak in 2015 is merkwaardig.

Tevens mag het ten stelligste verbazen dat verzoeker stelt na zijn broer M., in 2015, vertrokken te zijn uit Irak. Nochtans blijkt op basis van M. zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat hij pas vertrokken zou zijn uit Mosul op 1 september 2015. Bijgevolg raakt het kant noch wal dat verzoeker vertrokken zou zijn op 2 mei 2015, of in februari 2015 afgaand op zijn DVZ-verklaringen. Wat er ook van zij, dit wijst erop dat verzoeker geen klare wijn schenkt wat zijn vertrek uit Irak betreft.

vii) wat het feit betreft dat verzoekers broer wel de vluchtelingenstatus in België toegekend werd in 2016 dient verduidelijkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Dat verzoekers broer werd erkend als vluchteling betekent niet dat aan verzoeker dezelfde status moet worden toegekend. Verzoeker linkte zijn vluchtaanleiding overigens niet aan het profiel van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven waaronder zijn tewerkstelling in Mosul en zijn met een ISIS-lid gelijkaardig uiterlijk doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot verzoekers betoog dat niet dienstig kan verwezen worden naar de verklaringen van zijn broer inzake zijn verblijf te Mosul bij de DVZ en zoals genoteerd in diens notities van het persoonlijk onderhoud die immers niet genummerd zijn en het voorblad met de hand is ingevuld en waarin geenszins kan gelezen worden dat de broer stelde of bevestigde dat verzoeker nog in Mosul zou wonen, moet erop gewezen worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande de verklaringen van de broer tijdens diens administratieve procedure inzake verzoekers verblijf in Mosul overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat uit verzoekers relaas geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk wordt gemaakt. Verzoekers (deels terecht) betoog inzake verweerders overwegingen betreffende de verklaringen van de broer zoals genoteerd in diens notities van het persoonlijk onderhoud en zijn kritiek op de verklaringen van zijn broer bij de DVZ inzake zijn verblijf in Mosul waarvan de Raad overigens geen zicht heeft op eventuele correcties hierop gezien de integrale notities van diens onderhoud ontbreken, werpen dus geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven, te meer deze overige motieven zoals hoger weergegeven tevens reeds volstaan voor de vaststelling dat verzoeker zelf niet aantoonbaar Irak rond 2015 (in februari of mei) te hebben verlaten.

In zoverre ter terechtzitting wordt opgeworpen dat de verwijzing naar het jaartal 2015 een vergissing betreft en verzoeker inderdaad Irak mogelijks later heeft verlaten, oordeelt de Raad dat verzoeker met dergelijk post factum betoog dat voor het eerst wordt opgeworpen ter zitting, geenszins plots een andere lezing kan geven aan zijn eigen uitdrukkelijke verklaringen tijdens zijn administratieve procedure alsook in zijn verzoekschrift waarbij hij meermaals aangaf Irak ongeveer in 2015 te hebben verlaten (Vragenlijst van 10 maart 2023, vraag 5; Verklaring DVZ van 10 maart 2023, p.6, 12; persoonlijk onderhoud, p. 5; verzoekschrift, p. 4, 10). Zodoende kan de Raad dit betoog ter terechtzitting in geen geval bijtreden.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog opwerpt dat zijn broer, die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft, in 2024 werd tegengehouden toen hij hun zieke moeder ging bezoeken in Erbil en vier maanden daar werd vastgehouden en daarna nogmaals maanden in Mosul werd vastgehouden, weet hij geenszins te overtuigen. Verzoeker blijft immers in gebreke deze blote beweringen te staven. Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in oktober 2024 geenszins gewag van deze feiten aangaande zijn broer die zich in 2024 maandenlang zouden hebben voorgedaan.

Tot slot benadrukt de Raad dat verzoeker zijn eigen vluchtaanleiding niet linkte aan het profiel van zijn broer en hij ook aangaf dat zijn ouders, andere broers en zussen - ondanks dat ze nog gevolgd zouden worden en men bij verzoeker thuis zou zijn geweest om achter hem te vragen in 2018 - nog steeds in Irak verblijven zonder melding van actuele concrete problemen omwille van het profiel van zijn broer M. (persoonlijk onderhoud, p. 9, 13-17) zodat verzoeker in de huidige stand van zaken niet aannemelijk maakt dat, mocht zijn Belgische broer inderdaad zijn vastgehouden in Irak, dit in zijn hoofde een actuele, persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees inhoudt.

2.3.4.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op een risico tot vervolging als soenniet moet de Raad vaststellen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het loutere feit dat iemand een soennitische Arabier is, normaliter niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging (EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022; p. 89-91; EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024, 25-26). Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden, zoals: gebied van herkomst, religie en (vermeende) banden met ISIL-leden en geslacht. Door louter te wijzen op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, zijn verblijf in het buitenland en het aanhalen van algemene informatie reikt verzoeker geen elementen of feiten aan waarmee een gegronde vervolgingsvrees in concreto aannemelijk wordt gemaakt.

2.3.4.3. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen.

De Raad meent dat de neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.3.4.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de omstandige motivering in verweerders aanvullende nota: *“Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update); en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.*

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar verzoekende partij vandaan komt. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Het “Sinjar Agreement” is bedoeld om het veiligheids- en bestuursvacuüm op te vullen dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van IS, om gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) op te roepen om de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi bevolking te bevorderen. Tot nu toe werd de overeenkomst slechts gedeeltelijk uitgevoerd en wordt ze verworpen door de groepen die de regio de facto controleren, namelijk de PMF en de YBS. Bijgevolg blijft de situatie in het district Sinjar gespannen. Er is nog altijd een veiligheids- en bestuursvacuüm en de milities van de PMF zijn uitgegroeid tot een economische en politieke macht. Ten slotte is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 vonden verschillende incidenten met burgerslachtoffers plaats die werden toegeschreven aan personen die handelden in het kader van stammengeschillen of waarvan de daders onbekend blijven.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat er heden 1.960.734 miljoen mensen naar de provincie zijn teruggekeerd. Dit cijfer komt overeen met meer dan 75 % van de totale ontheemde bevolking. 627.719 personen uit de provincie Ninewa zijn echter nog ontheemd, wat het hoogste aantal IDP's van alle Iraakse provincies is. Het percentage terugkeerders verschilt bovendien van district tot district. Afgezien van duurzame relocatie zijn er verschillende redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeren.

Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking, het ontbreken van verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen, en het ontbreken van de nodige documenten worden vermeld als redenen om niet terug te keren.

In de voormelde Country Guidance van november 2024 wordt gesteld dat er voor geen enkele provincie van Irak kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict maar niet op een hoog niveau, waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van voormeld artikel 15(c), aan te tonen. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Ninewa wegens zijn specifiek profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming dan ook verleend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient evenwel te worden vastgesteld dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij, louter door haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde "Country Guidance Note" over Irak van november 2024 (p. 11, 73-74,77).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Note: Iraq" van november 2024 (p. 11, 73-74,77).

Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Hoewel hij verwijst naar zijn vluchtrelaas en soennitische afkomst, kan ingevolge hetgeen supra (cf. 2.3.4) werd uiteengezet, niet worden afgeleid dat hij omwille hiervan een verhoogd risico zou lopen.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU